

Šmílův DAF	Tazria-Mecora	Dopravdy.cz
1. ijar 5769 25. duben 2009 začátek šabatu: 19:52 konec šabatu: 21:05	 Časy z Kaluach.net třilin od 4:34 východ slunce 5:48 šma jisrael do 8:08 mincha od 13:36 západ slunce 20:11 tři hvězdy 20:47	

Zdroje textů, obrázků a informací:

Sidra v číslech

27. a 28. paraša v Tóře (z 54), 3. a 4. v knize Vajikra, obsahuje 16 „paršiot“, 9 otevřených, 7 zavřených, skládá se z 157 vět, 2284 slov a 8364 písmen, obsahuje 18 příkazů a 2 zákazy. Sidry Tazria-Mecora se ve dvanáctiměsíčních letech čtou vždy dohromady.

Alijot v kostce

Kohen: Po narození syna je žena sedm dní TMEA („rituálně nečistá“), osmý den je obřízka. Po narození děvčete je rodička (JOLEDET) TMEA čtrnáct dní. Pak následuje 33 (nebo 66) dní „čekání“ ukončené speciální obětí. (Rituální čistota TAHORA a nečistota TUMA souvisí s životem a smrtí. Menstruace znamená že v ženě nezačal nový život (=žena je NIDA, TMEA). Je-li žena těhotná, nosí v sobě nový život (=těhotná žena je TEHORA). Po porodu žena ztrácí onen extra život, což vede k TUMA.)
NEGAIM, různé kožní změny. O tom, zda má člověk postižení zvané MECORA, rozhoduje vždy KOHEN. V určitých případech může KOHEN své rozhodnutí odložit. MECORA je jiným zdrojem TUMA.
Levi: Různé varianty kožních postižení.
Šliši: Různé typy lysin. (Neovlasená kůže má jiná pravidla NEGAIM než ovlasená.)
Revii: MECORA může postihnout i šaty. Způsoby očištění zahrnující uzdravení, mikve a oběti.
Chamiši: Oběti chudého člověka po vyléčení MECORA.
Šiši: MECORA může postihnout i domy (jen v Izraeli).
Švi: Jiné zdroje rituální nečistoty, zejména různé výtoky z těla – ZAV, ZAVA, NIDA.
Mafir (Druhý sefer, 4M 28:9-15) Chránové oběti na šabat a Roš chodeš.
Haftara (Ješajahu 66:1-24): Bůh není uzavřen do zdí Chrámu, netouží po neupřímných obětech.

Fotografie týdne

Věnce na památku hrdinů povstání ve varšavském ghetu.

Před druhou světovou válkou byla Varšava se svými 375 tisíci židovskými obyvateli druhým největším židovským městem na světě. Od října 1942 se všichni varšavští Židé museli stísnit v ghetu na pouhých 2,4 % rozlohy města. Přeplněnost ghetta, špatné sanitární podmínky a nedostatek potravin a paliva vedly k velké úmrtnosti. 22. července 1942 byly zahájeny deportace Židů z varšavského ghetta do vyhlazovacích táborů a na konci roku 1942 zbylo v ghetu pouze zhruba 60 tisíc osob. Když 19. dubna 1943 německé jednotky zahájily likvidaci ghetta, narazily na nečekaně silný ozbrojený odpor. V ghetu propukly pouliční boje. Ghetto bylo dům po domu vypalováno a likvidováno. Odbojáři a zbylí Židé se ukrývali v podzemních bunkrech, které musely být ze strany nacistů jeden po druhém likvidovány. I přes nedostatek zbraní a potravin dokázali německé přesile vzdorovat do 16. května 1943.

Věnce na památku hrdinů povstání ve varšavském ghetu. Před druhou světovou válkou byla Varšava se svými 375 tisíci židovskými obyvateli druhým největším židovským městem na světě. Od října 1942 se všichni varšavští Židé museli stísnit v ghetu na pouhých 2,4 % rozlohy města. Přeplněnost ghetta, špatné sanitární podmínky a nedostatek potravin a paliva vedly k velké úmrtnosti. 22. července 1942 byly zahájeny deportace Židů z varšavského ghetta do vyhlazovacích táborů a na konci roku 1942 zbylo v ghetu pouze zhruba 60 tisíc osob. Když 19. dubna 1943 německé jednotky zahájily likvidaci ghetta, narazily na nečekaně silný ozbrojený odpor. V ghetu propukly pouliční boje. Ghetto bylo dům po domu vypalováno a likvidováno. Odbojáři a zbylí Židé se ukrývali v podzemních bunkrech, které musely být ze strany nacistů jeden po druhém likvidovány. I přes nedostatek zbraní a potravin dokázali německé přesile vzdorovat do 16. května 1943.

Bůh řekl Mošemu, že žena po porodu musí počkat, až bude opět "rituálně čistá", a pak že má přinést zvláštní obět.

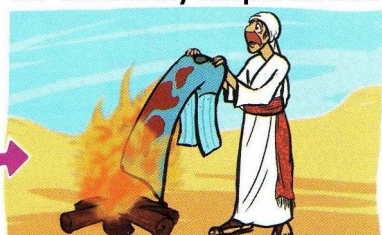
Dokud žena není "rituálně čistá", nesmí vstupovat do Chrámu a dotýkat se svatých věcí. Osmý den má novorozený chlapec obřizku.

Bůh řekl Mošemu, že ten, kdo na své kůži objeví bílé skvrny, musí za kohena, aby zjistil, zda nemá CARAAT.

Má-li člověk CARAAT, musí si roztrhnout šaty, nesmí se holit a stříhat si vlasy. Musí své okolí upozornit na své postižení a nesmí se s ostatními stýkat.

CARAAT může postihnout šaty a dokonce i domy. Postižené šaty se musí spálit. Napadená část domu se musí odstanit.

Když se člověk uzdraví, opět navštíví kohena. Ten mu ostříhá vlasy. Uzdravený se pak ponoří do mikve a přinese do Chrámu zvláštní obět.

Rabbi Sacks: Život a smrt

Sidry Tazria a Mecora obsahují jedny z nejméně pochopitelných příkazů Tóry, příkazy o rituální čistotě a nečistotě. Důvodem „nečistoty“ je často prostý fakt, že jsme lidé, živé bytosti, duše žijící v tělesné schránce. Přestože toužíme po nesmrtnosti, je smrt nevyhnutelným koncem všeho tělesného. A nejen to. Boží moudrost učí, že není zrození bez destrukce. Bez smrti jedinců by nebyla možná existence lidstva jako celku. Kdo chce žít a být nesmrtelný, touží po dvou vzájemných opacích.

V průběhu historie se objevily dvě reakce na výše uvedený fakt. Hedonisté se rozhodli žít pro tělesné požitky, asketi se jim vyhýbají. Ti první slouží tělu a popírají věci duchovní, ti druzí přejí duši na úkor těla. Židovská cesta je odlišná. Posvěcuje tělesné věci (jídlo, sex či odpočinek) tím, že tělesnost vnímá jako nástroj Boží přítomnosti. Důvod je prostý. Věříme, že Bůh je Bohem stvoření. Bůh tento svět stvořil a sám označil ze „velmi dobrý“. Být hedonistou znamená popírat Boha. Být asketou znamená popírat dobro Božího stvoření.

Sidra Tazria začíná zákony o rodičce, která se porodem „znečistí“. Proč by měl porod znečišťovat (a to i když si slovo TUMA přeložíme raději jako „stav bránící kontaktu se svatostí“)? Jsou tací z rabínů, kteří předpisy o rituální nečistotě řadí do kategorie Božích rozkazů, kterým nemůžeme porozumět. Rambam se o to ovšem pokusil, a tak to zkusme také.

Judaismus velmi razantně odmítá veškeré kultury smrti, ať starodávné, nebo moderní. Moše nás v knize Devarim učí: „Volte život.“ Svatost (KEDUŠA) je prostorem (ve

významu času i místa), ve kterém se přímo setkáváme s Boží přítomností. Smrt, výtoky a nemoci jsou vykřičníky, připomínkami naší tělesnosti, naší smrtelnosti. A Bůh je Bohem živým.

Druhým faktorem je židovský pohled na narození dítěte. Ačkoliv v přírodě není nic přirozenějšího než plazení potomků, Tóra nám do podrobností vypráví příběhy Sáry, Rivky, Ráchel, Chany či Šunamitky, příběhy žen, které dlouho nemohly mít děti a pro něž mělo dítě podobu zázraku. Tóra nám jasně naznačuje, že být Židem znamená pochopit, že přežití není jen otázkou biologie. Každé dítě je zázrak a být rodičem znamená být Božím partnerem. I proto mají ženy k Bohu blíže než muži, protože lépe vědí, co znamená dát jiné bytosti život. A když si to uvědomil Adam, nazval svou ženu Chavou – Matkou všeho živého.

Je známý halachický princip, že ten, kdo plní jeden příkaz, nemusí ve stejnou chvíli plnit příkaz jiný. Možná je to tedy tak, že se žena porodem dostává do stavu, ve kterém ji Bůh sděluje: „Na čtyřicet dní tě zbavuji povinnosti navštěvovat mou svatyni, protože ty nyní sama zažíváš zázračné okamžiky svatosti. Později za mnou přijdeš a poděkuješ mi (a přineseš patřičnou obět, žes přežila smrtelné nebezpečí), ale nyní je tvé lože malým chrámem, protože již víš, že darování života uprostřed smrtelnosti je vlastně nenápadným dotykem nesmrtnosti.“